



บทที่ 4

การใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่

ทั้ง โกลีตและสุวรรณีเป็นผู้ที่มีประสาทความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนมาก ดังที่เคยกล่าวถึงมาแล้วในบทที่ 3 โกลีตและสุวรรณีได้ใช้พรสวรรค์ส่วนนี้ของเธอในการบรรยาย จนกระทั่งทำให้คนอ่านเกิดความรู้สึกเหมือนได้สัมผัสกับธรรมชาตินั้น ๆ ด้วยตนเอง ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ สี เสียง กลิ่น รส การจับต้องเมื่อได้มา กระทั่งประสาทความรู้สึกของทั้งสองก็จะได้รับการพิศุขเคราะห์อย่างถี่ถ้วน และถูกนำมา กล่าวถึงอย่างละเอียดลออ ในเรื่องของอารมณ์ก็เช่นเดียวกันกล่าวคือทั้งสองจะใช้ประสาทความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนมาใช้กล่าวเกี่ยวกับอารมณ์ได้อย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะอารมณ์ที่เกี่ยวกับความรักใคร่ การกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่ของ โกลีตและสุวรรณี จะเป็นไปด้วยความประณีตงดงามตามสำตาของศิลปิน จากเกี่ยวกับความรักและกามารมณ์ในงานเขียนของทั้งสองจึงให้ความรู้สึกที่ละเอียดละไมแก่คนอ่าน

วิธีการที่ โกลีตและสุวรรณีใช้บรรยายอารมณ์รักใคร่ นั้นพอจะแบ่งออกได้เป็นสามวิธีด้วยกันคือ ประการแรกเป็นการใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการบรรยายอารมณ์รักใคร่โดยตรง ประการที่สองเป็นการใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่โดยการเปรียบเทียบ ส่วนประการที่สามเป็นวิธีการของสุวรรณีคือการบรรยายฉากขณะแสดงอารมณ์รักใคร่ และวิธีที่สามนี้ยังแบ่งย่อยออกได้อีกเป็นสองลักษณะซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

1. การใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการบรรยายอารมณ์รักใคร่โดยตรง

การใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการบรรยายอารมณ์รักใคร่โดยตรงนี้ จะเป็นการใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการกล่าวถึงรายละเอียดต่าง ๆ ซึ่ง โกลีตและสุวรรณีสัมผัสได้ขณะอยู่ในอารมณ์รักใคร่

1.1 สัญลักษณ์

ตัวละครของโกแล็ตและสุวรรณณีแม้จะอยู่ในช่วงอารมณ์รักใคร่-แต่เธอยังสังเกตเห็นรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะของคนรักซึ่งอยู่ใกล้ชิดเธอในขณะนั้น เช่น เรือใบบรรยายลักษณะบนใบหน้าของคนรักซึ่งอยู่ใกล้ชิดเธอในขณะนั้นว่า เขาคับมือของฉันทและจ้องมองฉันทใกล้ ๆ ใกล้อย่างเพียงพอ จนกระทั่งใบหน้าของเขาดูเหมือนเกือบจะใหญ่เกินไปพร้อมกับรายละเอียดต่าง ๆ บนใบหน้าก็ปรากฏอย่างแจ่มชัดคือรูขุมขนใหญ่ ตรงหัวตาของนัยน์ตาโต คู่ขนานกระตักและชัน¹ ส่วนสุวรรณณีเนื่องด้วยความเป็นศิลปินของเธอ เธอจึงสังเกตเห็นแต่สิ่งผิวที่ติดกัน เช่น ในเรื่องความรักครั้งสุดท้าย ซึ่งสุวรรณณีใช้ตัวละครในแวดวงอาร์ตีสท์ทั้งหมดแม้ในขณะที่พักตัวเอกของเรื่องคิดถึงรสนางเอกของเรื่อง ความคิดของพักก็ยังหนีไม่พ้นลักษณะของพวกศิลปิน "เขาไม่เคยคิดสักนิดว่าหล่อนอ่อนหรือแก่กว่าเขาเมื่อหล่อนอยู่ในอ้อมแขนผิวของหล่อน ขาวผ่องทั้งร่าง...หล่อนชอบให้เขาเอาแขนวางทาบกับผิวเมื่อที่ขาวผ่องหล่อนว่าสัมผัสติดกัน ผิวสีน้ำตาลกับเนื้อขาว ๆ"² คือน่าเรื่องหลักเกณฑ์การใช้สีมากกล่าวถึงด้วยแม้จะอยู่ในช่วงแสดงความรักกันรัลก็ยังไม่ชอบให้พักเอาแขนมาวางทาบกับผิวเนื้อของเธอ เพราะเธอชอบดูสีผิวที่ติดกันตามแบบฉบับ ของพวกศิลปิน

1.2 ฉานประสาธ

ทั้งโกแล็ตและสุวรรณณีนอกจากจะมีฉานประสาธที่ไวในการจำแนกกลิ่นต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในธรรมชาติแล้ว เธอยังได้นำความไวของประสาธส่วนนี้มากล่าวเกี่ยวกับกลิ่นแปลก ๆ ในขณะบรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ด้วย โกแล็ตและสุวรรณณีได้ให้ตัวละครของเธอกล่าวถึงกลิ่นต่าง ๆ ที่ระเหยออกมาจากตัวคนรัก ในขณะที่ตัวละครของสุวรรณณีได้กลิ่นลมหายใจเป็นกลิ่นบุหรี กลิ่นเครื่องประทินของผู้ชายปนกับกลิ่นตัวแท้ ๆ ดังที่บรรยายไว้ว่า "..... เราต้องกอดและเปียกตัวเราเข้าไปแนบชิดสนิทกันเป็นเนื้อเดียว เราได้กลิ่นลมหายใจเป็นกลิ่นบุหรีและเครื่องประทิน

¹ Colette, La Vagabonde, p. 138.

² สุวรรณณี ลุคนธา, ความรักครั้งสุดท้าย, 2:463.

ของผู้ย้ายปนกับกลิ่นตัวแท้ ๆ อันได้แก่เหงื่อและกลิ่นระเหยจากรักแร้"¹ ส่วน โกลีตให้ตัวละคร
บรรยายกลิ่นที่ได้รับว่า "ฉันขยับศีรษะเล็กน้อยเพราะหนาวของเขา มาเสียดส้อยู่ที่จมูกพร้อมกันนั้น
ฉันก็ได้กลิ่นหอมของวานิลลาและกลิ่นยาเส้นชั้นดี"²

1.3 กายสัมผัส

ในเรื่อง เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เป็นตัวอย่างที่เด่นชัดมาก แสดง
ให้เห็นการใช้ประสาทสัมผัสของสุวรรณณีในเรื่อง เกี่ยวกับอารมณ์ได้อย่างดี เช่น

ตอนนี้เราเหมือนคนตาบอด เราจึงได้ความรู้สึกแต่สัมผัสอย่างเดียว
เรารู้สึกว่าริมฝีปากของเขานุ่ม ร้อน อบอุ่นใจเสียจนเราต้องกอดและเปิด
ตัวเราเข้าไปแนบชิดสนิทกันเป็นเนื้อเดียว.....

เราใช้นิ้วดมเรื่อยต่อไปตามหน้าผากที่มีเหงื่อขึ้น ที่จมูกโด่งเป็นสัน
และที่หนาวอันลึกลับเขี้ยวระไร เราใช้นิ้วแตะที่หว่างริมฝีปากที่กำลังไฉ่ซอเข้า
หากัน เรารู้สึกกระคายฉืด ๆ ตามผิวปลายลิ้นอันนุ่ม จนเราอ่อนใจ ถึงตอน
นี้มือเราไม่มีแรงที่จะสัมผัสใด ๆ ได้แต่เปิดเข้ากับอก จนได้รู้สึกถึงหัวใจ
ร้อนของเขา เต็มปะทะกับเนื้อที่หน้าอก

เหงื่ออันของเขา เกาะพราว เต็มหลัง เต็มหน้าอกจนตัวของเราเปียกไป
ด้วย³

¹ สุวรรณณี สุคนธา, "เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ" ใน คืนหนาวที่เหลือ
แต่ดาวเป็นเพื่อน (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น, 2518), หน้า 175 - 176,
178 - 179.

² Colette, La Vagabonde, p. 143.

"Je remue imperceptiblement la tête, à cause des moustaches
qui frôlent mes narines, avec un parfum de vanille et de tabac miellé "

³ สุวรรณณี สุคนธา, "เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ" ใน คืนหนาวที่เหลือแต่ดาว
เป็นเพื่อน, หน้า 175 - 176.

ลูว์รณิจะบรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ออกมาในลักษณะที่เหมือนกับการวิเคราะห้ คือให้รายละเอียดของทุกสิ่งทุกอย่างที่ประสาทของเธอได้สัมผัส ส่วนโกแล็ตจะใช้คำคุณศัพท์มากซึ่งเป็นลักษณะเด่นของเธอในการบรรยายมาใช้กล่าวเกี่ยวกับอารมณ์เพื่อให้เห็นคนอ่านได้สัมผัสกับอารมณ์นั้น อย่างแท้จริง เช่น เขาเพียงแต่กอดเธอไว้เท่านั้น เขารักหลงใหลเธอมากจนกระทั่งน้ำตาไหล เขารู้สึกว่าเนื้อตัวเธออุ่น หอมกรุ่น แบบบางและนุ่มนวลอยู่ในอ้อมแขนของเขา¹ โกลีตมีกายสัมผัสที่อ่อนไหวมากและเธอได้ถ่ายทอดลักษณะนี้ลงในตัวละคร โดยให้ตัวละครสามารถแยกแยะความรู้สึกที่ได้จากการสัมผัสกับเพื่อน ๆ และจากผู้ชายที่มาติดพันเธอว่ามีความแตกต่างกันอย่างไร ตั้งแต่หน้าที่แรกที่ได้สัมผัสมือกัน เธอเนในเรื่อง La Vagabonde รู้สึกได้ทันทีว่าผู้ชายคนนี้เป็น 'un homme' คือมีเลือดเนื้อของความเป็นชายอย่างสมบูรณ์ สัมผัสของเขาแตกต่างไปจากสัมผัสที่เธอได้รับจากเพื่อนชายด้วยกัน²

2. การใช้ความอ่อนไหวของประสาทความรู้สึกในการกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่โดยการเปรียบเทียบ

2.1 สัญลักษณ์ประสาท

ในการใช้สัญลักษณ์ประสาทกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่โดยตรงสำหรับโกแล็ตและลูว์รณิจะเป็นการบรรยายลักษณะชายหญิงขณะอยู่ในอารมณ์รักใคร่โดยให้รายละเอียด แต่ในการใช้สัญลักษณ์ประสาทบรรยายอารมณ์รักใคร่โดยการเปรียบเทียบจะเป็นการบรรยายโดยเน้นให้เห็นความสวยงามของสรีระตามสายตาศิลปิน

ตามที่กล่าวมาแล้วในประวัติชีวิตของคนทั้งสองว่าต่างก็เป็นศิลปินด้วยกัน เธอจึงเห็นความงามได้จากทุกสิ่ง และเธอก็ได้ใช้ความเป็นศิลปินของเธอในการกล่าวถึงสรีระโดย

¹ Colette, L'Ingénue libertine, p. 247.

' Il l'enlaçait du buste seulement, enivré aux larmes de la sentir si tiède et si parfumée, si menu, si flexible dans ses bras..'

² Colette, La Vagabonde, p. 91

ที่ทั้งสองจะไม่เฉาลงกับเรื่องของเนื้อหนังในแง่ของการสัมผัสทางกามารมณ์ แต่จะดู
ในแง่ความสวยงามตามสายตาดิจิตรกร โดยเฉพาะลูว์รรณีซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็นพวก
"อารตีสท์" ซึ่งเป็นพวกที่มีมโนภาพรุนแรง¹ ย่อมจะไม่งดเว้นแน่นอนในการที่จะกล่าวถึง
ส่วนลึกลับงดงามของมนุษย์ตามหลักของศิลปิน เช่นลูว์รรณีได้บรรยายสัดส่วนต่าง ๆ ของผู้ชายว่า

เรามองดู คนที่เขาเป็นของเราและเราเป็นของเขาเหมือนเราดู
รูปปั้นสวย ๆ ผู้ชายดีล้วยกว่าผู้หญิงเสียอีก คนของเราผิวสีน้ำตาลทั้งตัว
คอใหญ่ ไหล่และกล้ามเนื้อที่แขนล้วยเหมือนรูปสลัก... เขาขึ้นจากหน้า
ขนตามตัว เปียกชุ่ม เออ ถ้าผู้ชายตัวล้วยไม่มีขนเลย คงน่าเกลียด
เหมือนสิ่งสกปรก ธรรมชาติหรือพระเจ้าที่สร้างมนุษย์ เข่างเป็นนายช่าง
ที่มันลุ่มมองเลิศล้ำ ให้ทุกส่วนในร่างกายใช้การได้ถูกต้อง ไม่ขัดเขิน
ทั้งยังให้ล้วยงามไม่มีที่ติ²

ตัวลูว์รรณีเองยังได้กล่าวไว้ว่า เรอมองดูสุริระเหมือนมองดูรูปปั้นและยังเข้าใจ
ในกฎธรรมชาติที่สร้างสัดส่วนของมนุษย์ขึ้นมาได้อย่างเหมาะสม เป็นลักษณะการมองแยก
แยะความงามและสัดส่วนด้วยสายตาศิลปินโดยแท้

ส่วนโกแลตตินั้นจะบรรยายรูปลักษณะออกมาในลักษณะของการพูดเปรียบเทียบกับ
สิ่งสวยงามและย่อมหนีไม่พ้นจากธรรมชาติแน่นอน เช่นเปรียบหน้าอกของผู้หญิงกับดอกไม้
ผลไม่ว่า "เขาและทรวงอกอันเปรียบเสมือนดอกไม้ซึ่งยังไม่มีใครแตะต้องอย่างระมัดระวัง"³
และ "ผ้าลินินโปร่งบางนั้น ปกคลุมหน้าอกสีชมพูซึ่งเปรียบเหมือนดอกไม้ของเธอได้เพียงครั้งเดียว"⁴
ดอกไม้เป็นตัวแทน

¹ ลูว์รรณี ลูคณา, ความรักครั้งสุดท้าย, 1: 6.

"ถ้าพวกเราไม่มีมโนภาพรุนแรง เราจะเขียนรูปได้อย่างไร"

² ลูว์รรณี ลูคณา, "เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ " ในคืนหนาวที่

เหลือแต่ดาวเป็นเพื่อน, หน้า 181 - 182.

³ Colette, L' Ingénue libertine, p. 203

"Il touche avec précaution les fleurs de cette gorge chaste..."

⁴ ibid., p. 206

"Le linon transparent voile à demi les fleurs roses de seins
et laisse voire..."

ของความสวยงามต่าง ๆ นอกจากความสวยงามแล้วยังให้ความรู้สึกถึงความอ่อนนุ่ม ชวนให้
 ทนุถนอม และยังเปรียบเทียบกับผลไม้ว่า "เซอถอค ลีออนนอกอย่างนุ่มนวลและซ้อนทรวงอก
 ซึ่งเปรียบเสมือนผลไม้ที่อ่อนนุ่ม ยื่นไปที่มีมือและปากขององตวน"¹ เป็นความเปรียบที่ค่อนข้างแปลกที่นำหน้า
 ออกไปเปรียบกับผลไม้แต่โกแล็ตคงต้องการเน้นความอ่อนนุ่มของอวัยวะส่วนนั้น แสดงให้เห็น
 จินตนาการของโกแล็ตที่สามารถบรรยายภาพร่างกายของคนให้ออกมาได้อย่างงดงามและโกแล็ต
 ยังเปรียบลักษณะของตัวละครผู้ชายซึ่งอยู่ในสภาพเปลือยเปลือยว่า เขากระโดดลงจากเตียงเปลือย
 เหมือนนาซีล² ในตำนานกรีกนั้นนาซีลซัสเป็นชายหนุ่มรูปงามถึงขนาดที่ตัวเขายังหลงใหลในความ
 งามของเขาเองจนถึงกับไปเผ่าดูเงาของตัวเองในน้ำและเมื่อเขาตายไปก็กลายเป็นต้นนาซีลซัส
 มีดอกสวยงามขึ้นอยู่ริมน้ำ การที่โกแล็ตนำรูปลักษณะของตัวละครไปเปรียบกับนาซีลซัสก็เพื่อ
 ให้เห็นรูปลักษณะที่งดงามได้สัดส่วนชวนมองและน่าหลงใหล

ทั้งโกแล็ตและสุวรรณีบรรยายถึงรูปลักษณะของชายหญิงที่อยู่ในสภาพเปลือยเปลือยอย่าง
 ประณีตพูดถึงความงดงามของรูปลักษณะเหมือนจิตรกรหรือปฏิมากรที่บรรจงลวดลี้ความเหมือน
 จริงและความงามลงไปในรูปแบบหรือรูปวาดนั้นทำให้รูปหรือภาพนั้นมีลักษณะของคนจริง ๆ และ
 ทำให้ภาพที่เกิดต่อจากนั้นในจินตนาการของคนอ่านล้วนเป็นภาพที่ดีและงดงาม ไม่ใช่ภาพที่มีผล
 ในทางชั่วร้ายดั่งเช่น ตี๋ ทำอิฐบรรยาย

¹Ibid., p. 247.

"Elle glissa hors de la chemise longue, tendit aux mains
 et aux lèvres d'Antoine les fruits tendres de sa gorge."

²Ibid., p. 155.

ผ้าชิ้นและเสื้อเชิ้ตที่หล่อนสวมอยู่นั้นเปียกน้ำจนโชก มันแนบเนื้อของ หล่อนสนิทไปเสียทุกส่วน มองดูยังกะหญิงสาวไม่ได้รู้งอะไรเลย เต้านม สีขาวของหล่อนพุ่งผงาดมอม เห็นถนัดถนี่เห็นจนกระทั่งยอดตีสกล้ำเป็นเม็ดชุ่มชื้น ของมัน ระบายลงมาถึงหน้าท้องสะดือชุ่มชื้นได้ชัด เรียวขา หน้าท้องและ เนิบเนื้อรูปสามเหลี่ยมเด่นกระฉ่าง¹

ลักษณะของการบรรยายของติจะพูดถึงสรีระออกมาตรง ๆ เป็นภาพยั่วชวนอารมณ์ ไม่ได้แสดงออกถึงนัยนิตาศิลป์ดัง เช่น โกลีแอตและลูว์รณีแสดงออกมา

2.2 ฆานประสาท

ดังได้กล่าวถึงมาแล้วในส่วนที่ใช้ฆานประสาทบรรยายอารมณ์โดยตรงว่า โกลีแอต และลูว์รณีจะใช้ฆานประสาทแยกแยะกลิ่นต่าง ๆ ที่ระเหยออกจากตัวคนรักในด้านการใช้ฆาน ประสาทบรรยายอารมณ์โดยการเปรียบเทียบก็เช่นกัน เธอจะพูดถึงกลิ่นตัวว่ามีกลิ่นเหมือนกลิ่น อะไรบ้าง

ในส่วนที่เกี่ยวกับฆานประสาทดูเหมือนโกลีแอตจะนำมาใช้ในการกล่าวเกี่ยวกับอารมณ์ มากกว่าลูว์รณีและยังเป็นกลิ่นที่แปลกมากจนกระทั่งคนอ่านอาจคาดไม่ถึงว่าจะมีคนที่มีกลิ่นตัว แปลก ๆ เช่นนั้น โกลีแอตจะแยกแยะกลิ่นแปลก ๆ เหล่านั้นกันก็ว่าเป็นกลิ่นของอะไรบ้าง เช่น มีน-เห็นเขาในสภาพที่เธอเคยเห็นทุกครั้งคือตัวเขาตัวอยู่เหนือตัวเธอ มีขนดกและมีเครามาก ร่างกายใหญ่โตผิวสีน้ำตาลนั้นมีกลิ่นของอำพันและกลิ่นของไม้ที่ถูกเผาเพราะเหยออกจากตัว² และแม้แต่กลิ่นเส้นผมของผู้ชายที่นอนอยู่ด้วย โกลีแอตก็มิได้ปล่อยให้เลือดลอดออกไป เธอให้เธอเน

¹ ติ ทำอิฐ, "กัญชา ความรัก" ในผู้หญิงคืนวันพุธ, หน้า 51

² Colette, L'Ingénue libertine, p. 247.

"...ce grand corps brun exhalant une odeur comme d'ambre et de bois brûlé."

กล่าวถึงกลิ่นที่ได้รับว่า "ฉันอุ้ตหายใจทางจมูกและทางปากจนได้กลิ่นเหมือนกลิ่นไหม้เล็กน้อยระเหยจากผลิตภัณฑ์ทานนั้น"¹

ในเรื่องเกี่ยวกับกลิ่นนี้เชื่อว่ามีความสำคัญต่ออารมณ์มากที่สุด เพราะกลิ่นมีส่วนในการดึงดูดให้คนอยากเข้าใกล้ติดกันและในขณะที่เดียวกันก็เป็นตัวที่ทำให้เกิดความรังเกียจจนไม่อยากจะเข้าใกล้ได้เหมือนกัน ดังนั้นในบทที่เกี่ยวกับอารมณ์รักใคร่ จึงหนีไม่พ้นที่จะต้องกล่าวเกี่ยวกับเรื่องกลิ่น แต่ส่วนใหญ่ก็จะบอกเพียงแต่ว่ามีกลิ่นหอมหรือเหม็นเท่านั้น คงจะมีน้อยคนนักที่จะกล่าวจําแนกว่ากลิ่นหอมนั้นหอมอย่างไร หรือเป็นกลิ่นของอะไรบ้างเหมือนเช่นที่โกแล็ตและลูว์รรณีน้ามากล่าว

2.3 ชีวหาประสาธ

ในส่วนที่เกี่ยวกับชีวหาประสาธดูไม่น่าจะมีความเกี่ยวข้องขงกับอารมณ์รักใคร่ แต่โกแล็ตยังสามารถนำมาใช้ในการบรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ได้ ในขณะที่ลูว์รรณีน้าไม่ใช้ชีวหาประสาธในการบรรยายอารมณ์รักใคร่เลย

โกแล็ตเปรียบรสเค็มจากเนื้อตัวผู้หญิงซึ่งชายคนรักของเธอได้สัมผัสว่า "ฉันมั่นใจว่าตัวเธอจะต้องมีรสเค็มตั้งแต่หัวถึงเท้าทีเดียวเหมือนกับหอยล่ด ๆ เช่นนั้นใช่ไหม"² รสเค็มเป็นรสที่ได้จากชีวหาประสาธ และเขาได้เปรียบรสเค็มจากเนื้อตัวของผู้หญิงกับรสชาติของหอยล่ด ๆ

2.4 กายสัมผัส

ดูเหมือนว่าโกแล็ตและลูว์รรณีน้าจะใช้กายสัมผัสมากในการบรรยายอารมณ์รักใคร่ดังเช่นที่ลูว์รรณีน้าบรรยายไว้ว่า

¹Colette, L' Entrave, p. 186.

²Colette, La Vagabonde, p. 143.

เขาผืนกายเข้าโอบเราไว้ ผิวเพื่ออันเรียบส่นของเขาอ่อนนุ่ม
เมื่อสัมผัสกับเนื้อเป็นของเรา รู้สึกเหมือนถูกนวดด้วยของร้อน เขากระซิบ
ที่ริมหู ยังไม่ได้ความว่าอะไร เพราะเรามัวแต่ไข่ประสาทสัมผัสของเรา
เสียหมด... แต่เมื่อเราแล้วหยุด รู้สึกว่าความลุ่มมันมีกลิ่นเหมือนกลิ่นวิทยุ
มันแผ่กระจายออกมาคลุมเรา เสียจนสลัก.....¹

สุวรรณณีได้บอกไว้เองว่ามัวแต่ไข่ประสาทสัมผัส เสียหมดจนกระทั่งไม่ได้ยินเสียง
กระซิบที่ริมหูและถ่ายทอดรายละเอียดที่ได้จากกายสัมผัสเช่น สัมผัสที่ได้จากผิวเนื้ออ่อนนุ่ม
ออกมาในรูปของการกล่าวเปรียบเทียบกับ

ส่วนโกแล็ตนั้นจะไข่กายสัมผัสไปเปรียบกับธรรมชาติเพื่อสื่ออารมณ์รักใคร่ เช่นใน
เรื่อง La Vagabonde เมื่อเธอเนยยอมให้แมกซ์จูบเธอด้วยความเต็มใจ เธอก็ได้ไข่
ธรรมชาติมาเปรียบเทียบกับคนอ่านรู้วารล่จากสัมผัสนั้นมีสภาพเป็นเช่นใด ... โอ !...
ทันใดนั้น ... ฉันได้ปล่อยให้ปากของฉันเผยออกมาจากกันอย่างช่วยไม่ได้เหมือนลูกพรุนที่
ลู่ลงอมแล้วแตกออกเมื่อถูกแสงแดด² โกแล็ตถ่ายทอดความรู้สึกจากประสาทสัมผัสออกมาใน
รูปของธรรมชาติที่คนอ่านสามารถพบเห็นได้ด้วยตา กล่าวคือ เปรียบอาการที่ริมฝีปากเผยอ
รับการจูบนั้นว่าเหมือนลูกพรุนที่ลู่จืดเต็มทีเมื่อถูกแสงแดดก็แตกออกมา แสงแดดนั้นก็คือรส
สัมผัสของชายคนรักนั่นเอง และการเปรียบอาการที่ริมฝีปากเผยอรับการจูบว่าเหมือนลูกพรุน
ที่ลู่ลงอมแล้วแตกออกยังทำให้เห็นว่ารสสัมผัสจากชายคนรักนั้นมีความหวานชื่น มีความน่า
ประทับใจ จนเธออดใจไม่ได้ต้องเผยอริมฝีปากรับรสสัมผัสนั้นและยัง เปรียบลักษณะกายสัมผัส
กับธรรมชาติ เช่น การบดขยี้อย่างช้า ๆ ปากของคนหนึ่งประทับอยู่บนปากของอีกคน

¹ สุวรรณณี ลุคนธา, "เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ" ในคินหนาวที่เหลือ
แต่ดาวเป็นเพื่อน, หน้า 178 - 179.

² Colette, La Vagabonde, p. 143.

"ma bouche s'est laissé ouvrir, s'est ouverte, aussi
irrésistiblement qu'une prune mûre se fend au soleil..."

หนึ่งเหมือนดอกไม้สองดอกซึ่งมีเฉพาะส่วนเกสรเท่านั้นที่สั้นระรัว¹ ในที่นี้ โกลเล็ตเปรียบ
เกสรที่สั้นระรัวกับลิ้นของคนล่องคน และเขาเริ่มคุกคามฉัน ปีนป่ายไปรอบ ๆ ตัวฉันพร้อม
กับตรึงแขนของฉันไว้ เขาเจตนาทำให้ตัวเขาหนักขึ้นและเกาะติดแน่นเหมือนพืชเลว ๆ ที่
เหนียวแน่น² โกลเล็ตเปรียบอาการกอดรัดของผู้ชายที่พยายามคุกคามเธอกับพืชเลว ๆ ซึ่ง
เหนียวแน่นคือเมื่อได้เกาะอะไรเข้าแล้วก็ไม่ยอมหลุดหรือคลายออกไปง่าย ๆ โกลเล็ตให้ภาพ
ของกายสัมผัสโดยถ่ายทอดออกมาเป็นภาพธรรมชาติได้อย่างงดงามจนกระทั่งสามารถทำให้คน
อ่านมองข้ามความเร่าร้อนแห่งการกระทำนั้นไปได้แล้ว เห็นเป็นภาพที่งดงามขึ้นมาแทน

ทั้งโกลเล็ตและลูว์รรณีเป็นนักเขียนหญิงที่กล้าหาญเรื่องอารมณ์รักใคร่และการแสดงออก
ของอารมณ์นั้นมาพูดถึงอย่างเปิดเผยโดยเฉพาะโกลเล็ต ส่วนลูว์รรณียังไม่บรรยายเปิดเผย
เท่าโกลเล็ต แต่จะใช้เป็นคำพูดของตัวละครซึ่งอาจเป็นผู้หญิงโลเลเกฉิ ผู้ชายเล่เพลหรือพวก
ในแวดวงศิลปะซึ่งกล้าที่จะนำเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ หรือเรื่องเพศมาพูดคุยกันและลูว์รรณียังเป็น
นักเขียนหญิงที่ใช้คำค่อนข้างโลดโผน สะใจคนฟัง การที่ลูว์รรณีไม่บรรยายเปิดเผยเท่าโกลเล็ต
ก็อาจเป็นเพราะวัฒนธรรมที่ต่างกัน ทางตะวันตกนั้นความมีอิสระในเรื่องการแสดงออกของอารมณ์
มีมากกว่าทางตะวันออกโดยเฉพาะวัฒนธรรมไทยยังเคร่งอยู่มาก แต่อย่างไรก็ตามทั้งสองคน
ก็จัดได้ว่ากล้าหาญเรื่องอารมณ์รักใคร่และการแสดงออกของอารมณ์นี้มาพูดถึงในลักษณะที่ค่อนข้าง
ล่อแหลมแต่ทว่าภาพที่ทั้งสองนำมาเล่นอนั้นกลับให้สุนทรียรสแก่คนอ่านได้ด้วยไม่ใช่ให้ความรู้สึก
ทางกามารมณ์ด้านเดียว หรือเป็นภาพอนาจารแต่อย่างใด เพราะความประณีตอย่างสูงใน

¹ Colette, La Vagabonde, p. 144.

" le lent écrasement, l'une contre l'autre, de deux fleurs, ou vibre seulement la palpitation de deux pistils accouplés.."

² Colette, L'Entrave, p. 177.

'....., car il a commencé de m'envahir, de grimper autour de moi en paralysant mes deux bras. Il se fait lourd exprès, il se fait collant comme une mauvaise plante tenace.'

การบรรยายกล่าวพรรณนาได้อย่างแนบเนียนด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนของทั้งสองจนกระทั่งกลบเกลื่อนเรื่องตลกหาคะไปได้และสามารถดึงอารมณ์คนอ่านให้ออกไปสู่สภาพและความรู้สึกที่ดี ในขณะที่นักเขียนบางคนซึ่งเขียนเรื่องไปเรื่อยจะไม่มีการให้รายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ อันเกิดจากความช่างสังเกตหรือเกิดจากความเป็นคนที่มีอารมณ์ละเอียดอ่อน แต่จะบรรยายอย่างค่อนข้างหยาบ ขาดความละเอียดละไม เป็นการพูดถึงอารมณ์และการกระทำอย่างโจ่งแจ้ง และจะมุ่งไปที่การกระทำเป็นส่วนใหญ่ เช่น

เขารับมันมาวางไว้บนโต๊ะอย่างไม่สนใจ หันกลับไปดูเพื่อนรุนแรง คราวนี้เขาทาบริมฝีปากลงบนปากอิมหนาของหล่อน บุขบาเผยอมนอกเล็กน้อย ปลอ่ยให้ลีนของ เข็มพลิว เข้าไปสัมผัสกับปลายลิ้นของหล่อนที่รอรับอยู่อย่างช้า ๆ ช้ามาก ร่างของคนทั้งสองจมลงไปกับโซฟา ขณะเดียวกันนั้นมือน้อย ๆ ของ หลิงสาวไต่ลอดลงไปบนเสื่อนอนของเขม เขาปลดตมเข็ดของหล่อนบ้าง พอ เม็ดสุดท้ายหลุด สิ่งที่ย่อนเร้นอยู่ภายในก็ปรากฏอกลางออกมา ปลายหนุ่มชูกหน้า ลงไปหาราวกับหิวกระหายเสียเต็มประดา¹

จะเห็นว่าลักษณะการบรรยายเช่นนี้มุ่งเล่นอในตำนานอารมณ์ ปลุกความรู้สึกของคนอ่านให้เกิดความพลุ่งพล่านขึ้นในจิตใจขาดความประณีตขาดสุนทรียรสที่จะให้แก่คนอ่าน ในขณะที่โกแล็ตและลัวร์ริจะบรรยายอารมณ์ที่เป็นธรรมชาติไม่ใช่การจงใจที่จะระบายอารมณ์หรือความรู้สึกทางเพศของตัวเอง จะมีการให้รายละเอียดหรือนำไปเปรียบกับธรรมชาติ รสสัมผัส เป็นสิ่งที่ทั้งสามคนนำมาพูดถึง เหมือนกันแต่จะ เห็นได้ชัดว่าลักษณะการนำมากล่าวถึง นั้นต่างกัน ในขณะที่โกแล็ตจะนำไปเปรียบกับลักษณะของลูกพรุน ดอกไม้ ซึ่งแสดงให้เห็นจินตนาการอันสูงส่งของเธอ หรือลัวร์ริจะพูดถึงสัมผัสจากริมฝีปากว่ามีความนุ่ม ร้อน อบอวน และสัมผัสระคายจากปลายลิ้นอันอ่อนนุ่ม ซึ่งเป็นการกล่าวถึงความรู้สึกที่เธอได้รับจากประสาทสัมผัสว่าเป็นอย่างไร ส่วนติจะ พูดถึงรสสัมผัสนั้นอย่างร้อนแรง เป็นอารมณ์ที่ค่อนข้างจะดูเดือด ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนแทรกอยู่เลยในการสัมผัสหรือการกระทำนั้น ในขณะที่โกแล็ตและลัวร์ริจะพูดถึงการกระทำควบคู่ไปกับอารมณ์ความรู้สึกที่ได้

¹ติ ทำอิฐ, "เกมเล่นหา" ใน ผู้หญิงคืนวันพุธ กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บรรณกิจ, 2518), หน้า 129.

จากประสาททุกส่วนของเธอ ถ้าจะเปรียบเทียบกันแล้วก็จะเห็นได้ว่าทั้งสามคนล้วนเล่นอ
 ความจริงจากชีวิตด้วยกัน แต่โกแล็ตและลูว์รรณีจะเล่นด้านที่เป็นความมั่งคั่งงามของชีวิต
 ไม่ทำให้จิตใจของมนุษย์หมกมุ่นอยู่ในภาพตัดของตัดหาส่วนด้านที่ตะ เล่นอนั้นเป็นด้านที่แสดง
 ถึงความเร้าร้อนของตัดหามนุษย์ เป็นที่น่าสัง เกตว่า การใช้ความอ่อนไหวของประสาทความ
 รู้สึกในการกล่าวถึงอารมณ์รักใคร่โดยการเปรียบเทียบสำหรับโกแล็ตนั้นจะเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด
 ชิดกับธรรมชาติอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ลูว์รรณีจะไม่นำอารมณ์รักใคร่ไปเปรียบเทียบกับธรรมชาติ
 เลย แต่ลูว์รรณีก็ใช้ธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยนำมาใช้ในการบรรยายฉากขณะแสดง
 อารมณ์รักใคร่

3. การบรรยายฉากขณะแสดงอารมณ์รักใคร่

การบรรยายฉากขณะแสดงอารมณ์รักใคร่สำหรับลูว์รรณีจะใช้ธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยจะแบ่งย่อยออกได้เป็นสามลักษณะ

3.1 การนำธรรมชาติมาใช้กล่าวล่ลับในฉากที่บรรยายอารมณ์รักใคร่

ลูว์รรณีจะนำธรรมชาติมาใช้กล่าวล่ลับในฉากที่บรรยายอารมณ์ซึ่ง เป็นวิธีการ
 ของเธอในการที่จะถ่ายทอดอารมณ์ออกมาให้คนอ่านรับรู้คือในช่วงอารมณ์แห่งความลุ่มหลงจะ
 ทำให้คิดถึงแต่สิ่งสวยงาม ธรรมชาติที่ลูว์รรณีนำมากล่าวจะมีทั้งธรรมชาติที่ปรากฏในจินตนา
 การและธรรมชาติจริง ๆ ที่เธอพบเห็น ในเรื่อง เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ลูว์รรณี
 จะใช้วิธีการเช่นนี้ตลอดเรื่องในการกล่าวถึงอารมณ์ เริ่มจากนำภาพธรรมชาติที่ปรากฏอยู่บน
 พัดมากล่าวล่ลับกับอารมณ์รักใคร่

เหงื่อขึ้นของเขา เกาะพราว เต็มหลัง เต็มหน้าอกจนตัวของเราเปียกไป
 ด้วย เราจึงหึกใจพยายามถอยตัวออกห่าง และพัดให้ด้วยพัดอันเล็กสีขาวมี
 ลวดลายเป็นภูเขากับต้นไม้ฝีมือจีนขาวอ่อนงม มันเขียนรูปไม้เป็น แต่ก็พอดู
 ได้เพลินดี และเดี๋ยวนี้เรากำลังมองดูมัน

ภูเขาของความคิดของผู้เขียนโกรนไม้มีต้นไม้เลย มันสูงเสียดยอดกับ
 ท้องฟ้าที่ว่างเปล่า ตีนภูเขาไม้ต้นไม้อันประหลาดอยู่สองสามต้น ใต้ต้นไม้มี

ก่อนกินและที่ก่อนกินมีผู้ขายคนหนึ่งพิงตัว เอก เขนงและเป่าขลุ่ยหรือปี่¹

ธรรมชาติที่สุวรรณีบรรยายมานี้ไม่ใช่ภาพธรรมชาติที่แท้จริงแต่เป็นภาพธรรมชาติที่ปรากฏอยู่บนวัตถุซึ่ง เป็นสิ่งใกล้ตัวหรือในบางครั้ง เป็นภาพธรรมชาติเช่นเดียวกันแต่ทว่าเป็น ภาพในจินตนาการ เช่น

เราจะไปที่ไหนสนุกเกินกว่าการที่จะได้เคล้าเคลียกันสองคนภายใน ห้องคับแคบแต่ใจของเราไม่ได้อยู่เพียงในห้อง มันไปจนถึงขอบฟ้าของป่า ทิมพานต์

ป่าทิมพานต์ที่กรีซอบพูดถึงและเพื่อนเรา ฮังคาร กัลยาณพงศ์ ชอบเขียนรูปกินรียืนอยู่ชะเง้อของผาล่อง เบื้องหลัง เป็นพระจันทร์สีนวล กับโตรกเขาที่เห็นไกลลับ เราเห็นแล้วอยากอินไปเที่ยวคุยกับกินรีพี่น้อง ที่อินคุยกัน เรื่องความรัก ความฝันและเทพบุตรของเธอ อยากไปเก็บ ดอกไม้ที่ขึ้นอยู่กับชอกผา ดอกไม้ซึ่งเป็นดอกที่เขา เหนรมิตขึ้นมาโดยเฉพาะ เป็น ความฝันของเขาคนเดียวที่เราแอบไปร่วมฝันด้วย²

ป่าทิมพานต์เป็นป่าในจินตนาการซึ่งปรากฏอยู่เสมอ ๆ ในวรรณคดีไทย กวีจะ บรรยายสภาพของป่าทิมพานต์ว่ามีแต่สิ่งสวยงาม เป็นแดนสวรรค์ สุวรรณีนำมากล่าวลึกลับ ในฉากบรรยายอารมณ์อาล เพื่อให้เห็นสภาพจิตใจที่เต็มไปด้วยความลุ่มเฝ้าฝันของเธอในขณะ นั้นจนรู้สึกเหมือนว่าหัวใจนั้นได้โอบอินไปไกลแสนไกลสู่แดนสวรรค์คน เธอไม่รู้สักอึดอึดที่ต้องอยู่ใน ห้องแคบ ๆ หรือการกล่าวเกี่ยวกับอารมณ์ที่มีความลุ่มเฝ้าฝันโดยการใช้ความทรงจำนึกย้อนกลับไป สู่สถานที่ที่มีธรรมชาติงดงาม

เขาละเราไว้ และเราไต่ย็นเสียงจากหน้าผกบัวเราติดไปไกลถึงหน้าตม เป็นชำระร้อนที่ไทรโยค แควน้อยเมืองกาญจนบุรี กลุ่มผีเสื้อสีเหลืองที่อินว่อน แดกฮือกระจายไปทางโน้นทางนี้เหมือนดอกไม้สีเหลืองที่มีปีกอินได้ เราไล่จับ มัน พอปีกบอบบางกระทบกับมือ สีเหลืองนุ่มเหมือนกำมะหยี่ติดที่ปลายนิ้วของ เราคล้ายเกล็ดดอกไม้³

¹ สุวรรณี ลุคนธา, "เพื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ" ใน คืนเหงาที่ เหลือแต่ความเป็นเพื่อน, หน้า 176.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 177.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 180

น้ำตกไทรโยคแควน้อยอาจเป็นสถานที่ที่สุวรรณีเคยไป เพราะสุวรรณีเคยกล่าวถึง สถานที่แห่งนั้นมาแล้วในเรื่อง ปริศนารัก ซึ่งเธอได้ให้ตัวละครในเรื่องซึ่งเป็นแม่ม้าย อารมณ์ว่า เหวไปตั้งแคมป์ที่นี้และได้พบกับอ้อมแขนที่อบอุ่นจากผู้ชายที่เธอคิดถึง ตัวสุวรรณีเอง ก็อาจเคยพบกับความประทับใจบางอย่างจากที่นี้ซึ่งทวนระลึกถึงสถานที่นั้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเธอได้ ยืนเลียงน้ำจากฝักบัวหลังจากที่อารมณ์แห่งความลุ่มหลงผ่านไป เมื่อสักครุนี้ยังติดค้างอยู่ในใจ

วิธีการของสุวรรณีเหมือนกับการตัดต่อฟิล์มหนังคือตัดเอาภาพสวยงามมาติดต่อกัน ภาพเหล่านั้นล้วนแต่เป็นความทรงจำในช่วง เวลาแห่งความลุ่มหลงอยู่กับคนรัก ตั้งที่สุวรรณี เคยกล่าวไว้เองว่า "ส่องมองของเราพยายามตัดต่อภาพสวย ภาพที่เราต้องการให้เหลืออยู่ใน ความทรงจำ ภาพไหนที่เราไม่ต้องการจำ เราตัดทิ้งเหมือนเราเห็นฟิล์มหนังทิ้ง"¹

3.2 การนำธรรมชาติมาใช้เป็นฉากขณะที่มีการแสดงออกของอารมณ์รักใคร่

นอกจากใช้ธรรมชาติสืบในฉากบรรยายอารมณ์รักใคร่แล้ว สุวรรณียังนำ ธรรมชาติมาใช้เป็นฉากขณะที่มีการแสดงออกของอารมณ์ความรู้สึกด้วย ลักษณะนี้เหมือนกับการ ตูภาพยนตร์ที่เราจะเห็นภาพล่องภาพพร้อม ๆ กันไปคือภาพหนึ่งเป็นภาพธรรมชาติ อีกภาพหนึ่ง เป็นภาพการแสดงความรักของชายหนุ่มและหญิงสาว ฉากธรรมชาติจะเป็นเครื่องช่วยทำให้เกิด อารมณ์และในขณะเดียวกันธรรมชาติที่สวยงามก็จะช่วยกลบเกลื่อนความเร่าร้อนแห่งอารมณ์รัก ใคร่ นั่นเสีย สุวรรณีได้ให้ภาพสวยงามแก่นิภาพของคอนอ่านด้วยการใช้นัยน์ตาศิลปินบรรยาย ภาพให้งดงามเช่นเดียวกับที่จิตรกรได้ใช้สีและพู่กันสร้าง ความงดงามกลบความเป็นอนาจาร² เช่นในเรื่อง ความรักครั้งสุดท้าย ฉากที่ร่ำและฟ้าแสดงความรักต่อกันจะเป็นฉากที่มีบรรยากาศ สวยงามเช่นฉากน้ำตก

เขาสัมผัสกัน เมื่อเขารั้งหล่อนเข้ามาในวงแขน อากาศเป็นลง ทุกที่ ผนหยุดตกไปแล้ว แต่ทั้งสองกำลัง เมอาอารมณ์และกิเลส เลียง น้ำตกกระโจนจากหน้าผา ชัดลงมาถูกกอนหิน ฝอยน้ำทอประกายล้อมรั้ง กระทับกับแดดยามเป็นสีเหลืองทองจับประกายอยู่ตามยอดไม้³

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 173.

² ศุภร บุนนาค, สัมปติกร, หน้า 32.

³ สุวรรณี สุคนธา, ความรักครั้งสุดท้าย, 1: 201

บรรยากาศที่สวยงามของน้ำตกและสภาพดินฟ้าอากาศทำให้การเหี่ยวร้างจิตใจ
หมดไป แต่ขณะเดียวกันความสวยงามของน้ำตกก็ช่วยไม่ให้ภาพการกระทำของทั้งสอง
กลายเป็นความน่าเกลียด ในเรื่อง เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ นี้ก็เช่นกัน
ผู้ประพันธ์บรรยายจากขณะที่ผู้รักกำลังแสดงความรักกันอยู่ริมสระน้ำซึ่งเต็มไปด้วยบรรยากาศ
ที่ละเมียดละไมและอ่อนหวานซึ่ง เป็นสื่อที่จะโน้มน้าวอารมณ์ได้ดี

พฤษภาคมที่แล้ว เรานั่งอยู่ริมสระลึก เฟื่องฟ้าดอกสีแดงล้นช่
ลอยเป็นแพอยู่บนผิวน้ำ บางดอกตกลงบนใบบัวที่เป็นมัน ล้อมด้วยน้ำล่องล้าม
หยดเกาะติดเหมือนเพชรเม็ดนิ่ม ๆ เราเดินกลับไปมาที่สนามหญ้าเขียวข่ม
ด้วยน้ำค้าง เดินไปมาจนรองเท้าแตะฟางเปียกขุ่ม เพื่อหาของที่คนรักของเรา
ทำตก ไม่ยึดต่อเมื่อกันลูกโพล่งเหมือนจุดใต้ เราหาเท่าไรก็ไม่พบ ของเป็นมัน
วาวน่าจะได้เห็นได้แม้ในคืนพระจันทร์อ่อนแสง เราจึงลงนั่งอิงแอบกลืนตัวเขา
ผล้มกดินและหญ้าลัดที่เรานั่งทับ จนเข้าจุมกเรา เขารัดเราเข้าไปจนยึด
ริมฝีปากของเขานุ่มและร้อนจุดไฟในหัวใจของเราให้ลูกโพล่ง จนเขาต้อง
พยายามหาทางดับไฟ¹

นอกจากผู้ประพันธ์จะบรรยายถึงบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความนุ่มนวลอ่อนหวานแล้ว
เธอยังใช้มานประสาทของเธอในการแยกแยะกลิ่นต่าง ๆ ในธรรมชาติไปด้วยในขณะเดียวกัน
แม้เธอจะอยู่ในช่วงอารมณ์แห่งความลุ่มหลงก็ตาม ลักษณะการใช้ฉากที่สวยงามควบคู่ไปกับการแสดง
อารมณ์นั้นเป็นลักษณะเดียวกับในเรื่อง Lady's Chatterley's Lovers ซึ่งเป็นผลงาน
อมตะของ D.H. Lawrence ในนวนิยายเรื่องนี้มีผู้ประพันธ์บรรยายถึงฉากที่แสดงออกในเรื่อง
ของความรักระหว่างเลดี้แชตเตอร์เลย์กับเมลเลอร์ผู้ดูแลป่าแห่งตระกูลแชตเตอร์เลย์อย่างโจ่งแจ้ง
แต่ทว่าภาพที่ออกมากลับไม่มีความน่าเกลียดหรืออนาจารแต่อย่างใดกลับเป็นภาพที่มีแต่ความงาม
เพราะความประณีตในการบรรยายของผู้เขียนโดยเฉพาะฉากร่วมรักท่ามกลางสายฝน และเก็บ
ดอกไม้มาประดับกาย ซึ่งเป็นฉากที่สื่อสั้นมากของเรื่องนี้ ลอว์เรนซ์ได้ใช้สายฝนที่กระหน่ำลงมา
เหมือนม่านเหล็กเป็นฉากพรางความเร่าร้อนแห่งอารมณ์ที่กำลังคุ้ยร้อนของทั้งสองและยังใช้ดอกไม้
เป็นสื่อแทนความรักที่เมลเลอร์มอบให้แก่เธอ²

¹ ผู้ประพันธ์ ลุคนธา, 'เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ' ใน คืนเหงาที่เหลือแต่ดาว
เป็นเพื่อน, หน้า 184.

² กิตติศักดิ์, 'หนังสือจากวรรณกรรมของดี.เอช. ลอว์เรนซ์', โอบหนังสือ 5 (กรกฎาคม
2525) : 64.

การใช้ธรรมชาติเป็นฉากในการสื่ออารมณ์รักใคร่ของสุวรรณีทำให้ถึง "บท
อัศจรรย์" ที่ปรากฏในวรรณคดีของไทย ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบอารมณ์รักใคร่กับธรรมชาติ
โดยกวระจะถ่ายทอดภาพพจน์ออกมาในรูปของฝั่งมร ดอกไม้ ลายฝน ลายลม และเสียง
คลื่น¹ การที่กวระเรื่อง เพศมากล่าวเปรียบเทียบกับธรรมชาติไว้อย่างงดงามก็เพื่อให้ความ
งาม ความไพเราะ และความแนบเนียนในการเปรียบเทียบนั้นกลับความน่าอายเสีย²
ลักษณะการนำธรรมชาติมาใช้สัมพันธ์กับอารมณ์รักใคร่ของสุวรรณีก็เช่นกัน ถึงแม้จะมิใช่บท
อัศจรรย์แต่ก็เป็นฉากที่ช่วยลบความน่าอายเรื่องการแสดงออกของอารมณ์รักใคร่ได้

ในเรื่องของการกล่าวถึงธรรมชาติกับอารมณ์รักใคร่นี้ บางครั้งสุวรรณีจะใช้
สัญลักษณ์ บางอย่างแทนความรัก เช่น สุวรรณีมักจะกล่าวถึงดอกเฟื่องฟ้าในงานเขียนหลาย ๆ
เรื่องของเธอ เช่น ในเรื่อง สร้อยลวาท ดอกไม้ในป่าแดด ซึ่งบรรยายฉากที่มีการ
ปลูกดอกเฟื่องฟ้าไว้หน้าบ้านเช่นเดียวกับในเรื่อง ความรักครั้งสุดท้าย ซึ่งกล่าวถึงบ้านของ
พัทและมิดอกเฟื่องฟ้าแดงปลูกอยู่หน้าบ้านและแม้แต่ในเรื่อง เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ
ก็เช่นกัน เธอบอกว่า "เฟื่องฟ้าสีล้นขาว กับแดงที่ยืนอยู่เต็มนอกชานบ้าน เป็นกลุ่มก้อนระย้า
โกวตัวตามลม"³ ดังนั้นสุวรรณีน่าจะมีความผูกพันบางอย่างอยู่กับดอกไม้นี้ทำให้หน้าคิดว่าดอก
เฟื่องฟ้าน่าจะมีความหมายที่ลึกซึ้งไปกว่าการเปรียบเทียบกับผู้หญิง⁴ เพียงอย่างเดียวจึงทำให้

¹ สัมภ ภิรมย์, "ความรักและบทอัศจรรย์ในวรรณคดีไทย", โลกหนังสือ
5 (กุมภาพันธ์ 2522): 44.

² ศุภร บุนนาค, "การยึดเยียดปมวิปริต เรื่อง เพศให้แก่วรรณคดีไทย", ภาษาและ
หนังสือ 8 (สิงหาคม 2516): 23.

³ สุวรรณี สุคนธา, "เฟื่องฟ้าแดงกับเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ" ใน คืนเหงาที่เหลือ
แต่ดาวเป็นเพื่อน, หน้า 171.

⁴ เรื่องเดียวกัน.

"เฟื่องฟ้า... บางทีเราดูแล้วคิดไปถึงผู้หญิงสวยที่ผิวพรรณต่างด้วยรยล่าว"

เธอต้องนำมากล่าวถึง เล่มอ ๆ ในงานเขียนของเธอซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าดอกเฟื่องฟ้าทำให้เธอ
นึกถึงคนรักหรือความรักเพราะในเรื่องนี้ขึ้นต้นด้วยดอกเฟื่องฟ้าแดง ลู่วรรณก็ได้บรรยายถึงอดีต
ที่มีแต่ความส่วยล่งตงงามขณะอยู่ในอ้อมแขนของคนรัก ความลุ่มที่เคยได้รวบรวมกับคนรักซึ่งเป็น
ความประทับใจที่ไม่อาจลืมได้ และจบลงด้วยดอกเฟื่องฟ้าแดงอีกเช่นกัน แต่ทว่ามิได้จบลงด้วย
ความลุ่ม กลับจบลงด้วยความระทมใจเพราะความรักนั้นได้ส่ดจางลงเสียแล้ว อดีตเมื่อปีที่แล้ว
ซึ่งเธอนึกถึง เป็นอดีตที่มีความลุ่ม เธอจึงพยายามประดับประคองดอกเฟื่องฟ้าไม่ให้บอบช้ำเพื่อนำ
ไปให้คนรัก ในพฤษภาคมปีต่อมา เธอก็ทำเช่นเดียวกันนี้อีกแต่กลับได้รับอาการหมาง เมินแทน
เธอจึงโยนดอกเฟื่องฟ้าแดงลงในน้ำที่กำลังเดือดและขยี้มันให้แหลก ดอกเฟื่องฟ้าสีงน่าจะเป็น
สัญลักษณ์ แทนความรัก ความรักที่เธอพยายามประดับประคองมิให้เหี่ยวแห้งหรือบอบช้ำ ใน
ครั้งแรกก็ได้รับการตอบล่นองอย่างรักใคร่จากคนรักของเธอ แต่ภายหลังความรักที่เธอได้มอบ
ให้คนรักกลับได้รับความหมาง เมินแทน ดอกเฟื่องฟ้าสีงไม่มีความหมายอีกต่อไป เหมือนความรัก
ที่แหลกส่ลยลงแล้ว คนรักมองไม่เห็นคุณค่าของมัน เธอจึงขยี้ดอกเฟื่องฟ้าแดงทิ้งในเรื่องนี้
เป็นลักษณะของการใช้ธรรมชาติไปสัมพันธ์กับอารมณ์ตลอดเรื่อง

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า โกลีตและลู่วรรณต่างก็ใช้ประล่ำทความรู้สึกที่
ละเอียดอ่อนของเธอถ่ายทอดอารมณ์รักใคร่ ในการบรรยายอารมณ์รักใคร่โดยตรงทั้งสองคนจะ
มีทั้งการใช้ฉักษุประล่ำทสัง เกตลักษณะของคนที่อยู่ใกล้ชิดเหมือนกัน การใช้ฆานประล่ำทแยกแยะ
กลั่นต่าง ๆ ของผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเหมือนกัน และมีการใช้กายสัมผัส บรรยายสัมผัสที่ได้รับจากการ
ใกล้ชิดกับคนรักเหมือน ๆ กันเช่น ความนุ่ม ความร้อน จากริมฝีปากหรือจากร่างกาย ส่วน
ในการบรรยายอารมณ์โดยการเปรียบเทียบลู่วรรณจะกล่าวถึงแต่ในด้านการใช้ฉักษุประล่ำท
บรรยายความงามของส่รีระตามล่ำยตาของศิลปินโดยนำไปเปรียบกับรูปปั้นรูปสลักและการใช้
กายสัมผัส บรรยายรสสัมผัสที่ได้รับ ในขณะที่โกลีตจะกล่าวถึงอารมณ์โดยการเปรียบเทียบ
ทั้งในด้านการใช้ฉักษุประล่ำทบรรยายความงามของส่รีระ การใช้กายสัมผัสบรรยายรสสัมผัส
ที่ได้รับ การใช้ฆานประล่ำทบรรยายกลั่นและการใช้ชีวหาประล่ำทบรรยายรสชาตจากเนื้อตัว
คนรัก และการกล่าวถึงอารมณ์โดยการเปรียบเทียบสำหรับโกลีตนั้นจะนำไปเปรียบเทียบกับ
ธรรมชาติเป็นส่วนใหญ่ ลักษณะการเปรียบเทียบที่ใช้ทั้งการเปรียบตรงไปตรงมาโดยใช้คำเชื่อม
เช่นเปรียบกลั่นตัวที่เธอได้รับว่า เหมือนกับกลั่นของอำพัน และการเปรียบเทียบโดยไม่มีคำเชื่อม

เช่นเรียกหน้าอกผู้หญิงว่าเป็นดอกไม้อันสำหรับลุ่มรรณและใช้แต่ความเปรียบตรงแบบอุปมาและ
เรออย่างใช้ประลาคความรูสึกบรรยายอารมณ์รักใคร่ซึ่งแตกต่างไปจากโกแล็ต อีกประการหนึ่ง
คือมุ่งบรรยายฉากให้ล้วยงามขณะแสดงอารมณ์โดยใช้ธรรมชาติเป็นฉากให้ความล้วยงามแก่
ฉากประลาคเพื่อล้วยกลบเกลื่อนความเราร้อนแห่งอารมณ์นั้น

โกแล็ตและลุ่มรรณกล่าเขียนถึงอารมณ์รักใคร่อย่างเปิดเผยแต่ทว่ามีความประณีต
งดงามอยู่ในตัว ลุ่มรรณนั้นถึงกับได้รับลุ่มญาว่าเป็น "นักเขียนเปลือยอารมณ์"¹ เพราะเรอ
บรรยายอารมณ์อย่างแล่มแล้งจนคนอ่านลุ่มสามารถวตามโนภาพถึงลุ่มขณะการในขณะนั้น ๆ ได้
ชัดเจน ส่วนโกแล็ตได้รับลุ่มญาว่าเป็น "ผู้ลุ่มเกตการณ์ที่ลุ่มยวช่ายเกี่ยวกับอารมณ์ความ
รูสึกของผู้หญิง"² เพราะความลุ่มสามารถในการนำแก่นแท้ภายในจิตใจของผู้หญิงมาตีแผ่ได้
อย่างลุ่มซึ้ง

¹ อมรลุ่มรันย วาลลุ่มคิร, "ลุ่มรรณ ลุ่มคนรากับงานเขียนที่กรุ่นด้วยไฟแห่งอารมณ์"

ลุ่มมณาวรรณกรรมบัลลุ่มบัน (8 มีนาคม 2525) : 7.

² M. Jean Hytier, 'L' Epoque contemporaine, dans Littérature française, ed. Pierre Martino (Paris: Librairie Larousse, 1949),

2: 421.